

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 22. De oratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

DIES XXII.

De Oratione.

L

Virtus orationis certissima fit, oportet,
 quia divina Bonitate, fidelitate, &
 meritorum Christi virtute nititur. Ac
 propterea oratio, ut oportet, facta, effectu
 suo frustrari non potest; cum fieri nequeat,
 ut Deus bonitate, fidelitate, & Christi me-
 rita suâ destituantur virtute. 1. Vis ora-
 tionis bonitate DEI nititur: Potestne ea
 solidius habere fundamentum? Proprium
 bonitatis est, se communicare, & proprium
 bonitatis infinitæ est, modo infinito se
 communicare. Quid igitur de bonitate
 DEI non expectandum? Ipse est, ut sancti
 Patres ajunt, nutrix Charitate plena, cui
 lactis abundantia oneri est. Voluptas ei
 affertur, & solacium, cum eo exoneratur:
 Sol est, qui aliud non quærit, quam radios
 suos diffundere, quos toti universo commu-
 nicat, quin vel minimum quid perdat. So-
 lum id age, ut cor tuum ei per preces pate-
 fiat, tunc id penetrabunt. Plenitudo est
 immensa, quæ nihil, nisi vacuitatem, quam

Februarius. impleat, quærit. Humilis verò oratio, cum sit sincera confessio indigentiae, & impotentiae nostrae, vacuitatem hanc DEO ostendit, & impetrat, ut ea impleatur.

II. Virtus orationis fidelitate DEI nititur : Cum igitur tam solidum habet fundamentum, falline potest ? *Amen, amen dico vobis, inquit servator, quidquid petierit Patrem, in nomine meo, dabit vobis.* DEUS fidelis est, ait Apostolus ; non potest verbis suis non stare. Verum non tantum promittit, sed etiam jurat, se concessurum, quidquid nomine suo petierimus. Erantne DEO opus juramento, ut nos ad hoc credendum alliceret ? Quantus nobis honor contingit, dum videmus DEUM nostram causam jurare ? Et quanto ipsi probro est, si ejus verbo diffidamus, etiam cum id juramento confirmat ? Et sane, an non is diffidere videtur, qui tanto cum timore, & tantilla confidentia orat de precum nostrarum, si eae cum vera confidentia fiant, effectu dubitare, est de fidelitate DEI ambigere. Quantam ei per hoc injuriam non inferimus ; imò quantam nobis ipsis non inferimus ? De fidelitate DEI dubitare, est esse penitus ethnicum.

III. Virtus orationis efficacitate meritorum Christi nititur ; an ea melius habere fundamentum potest ? *Quidquid Ecclesia*
pe.

petit, quidquid nos cum illa petimus, per **Februarius** Christum, id est, per ipsius merita, petimus; itaque securi sumus, nos id obtenturos, si cum confidentia petimus. Christus nobiscum petit, quod nos per ipsum petimus. An Pater ipsius id ei negare potest, cum jure perat id, quod misericordia sua nobis promeritus est? Et verò quid meritus non est, cum ejus merita sint infinita? Nihil est, quantumvis magnum, & difficile id videatur, quod petere non possumus. Et sperare non debeamus, nos obtenturos, si id per Christi merita flagitamus. Pater æternus omnia nobis debet, quia filius ipsius omnia pro nobis dedit: Neque nimium dare nobis potest; cum ipsius potentia meritis filij sui major non sit. Si pauperes sumus tantos inter thesauros, in quem culpam, nisi in ipsos referre debemus?

Erubescere, quod in precibus tuis tam parum confidentiæ habeas; quod signum est te parum etiam confidentiæ habere in DEI bonitate, ejusdem fidelitate, & merito Christi Domini.

Quodcunque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam. *Jo. 14. v. 13.*

Omnipotens oratio, cum sit una, omnia potest. *Theod.*